

Som så många andra par som adopterat barn, har vi gått igenom ett missfall och ett par IVF-behandlingar (provrörsbefruktning), behandlingarna gav inget resultat.

Adoptionstankarna har funnits med hela tiden som vi har pratat om att vi önskade oss barn, till stor del för att jag var över 40 år redan vid missfallet, men också för att vi inte var främmande för detta fantastiska alternativ till att få barn.

När vi beslutade oss för att ge upp försöken med att bli gravida, så kändes en enorm lättnad och en ny glädje började ta form när vi bestämde oss för att försöka att adoptera ett barn!

Vi var båda enade om att vi ville adoptera från Kina, dels för att Kina är ett mycket intressant land och är ett land i ett utvecklande läge. Men också för att Kina välkomnar något äldre föräldrar, (jag är 44 år de går efter mammans ålder och min man är 36 år). Dessutom så är Kinas historia jätteintressant.....

Att vi kom att adoptera ett barn med "särskilda behov" var inget som vi hade diskuterat innan. Den tanken och vetskapen om att det var ett alternativ, kom sig av ett brev från FFIA. De skickade ut ett dokument med förfrågan om man kunde tänka sig att bli förälder till något av de 6 barn som fanns på bild på dokumentet.

Jag började läsa noggrannare om vad detta innebar och upptäckte att det gällde barn med "särskilda behov". Jag läste om varje barn som var i olika åldrar, fastnade för en kille med läpp- och gomspalt. Han var så otroligt söt och läppen var opererad och såg jättefin ut på bilden. Texten som fanns om honom tilltalade mig också, så mina tankar fokuserades mer och mer runt denna lilla kille!

Jag pratade med min man om detta, först var han lite skeptisk till detta med att adoptera ett barn med "särskilda behov". Men när han såg bilden på den lilla killen, och läste texten om honom, så var det kärlek med en gång "ler"!

FFIA skickade den rapport som fanns om honom, så att vi kunde få mer information, plus läkarrapporter m.m. Vi bokade en tid hos vår distriktläkare och bad om hjälp för att tyda allt, och det såg jättebra ut. Läpp- och gomspalten var opererad i Kina, den första åtgärden så att säga, och med resterande åtgärder skulle vi gå vidare med när vi kom hem till Sverige. Jag tog kontakt med barnläkaren på vårt sjukhus och hon berättade att vi skulle till sjukhuset vid hemkomsten i vilket fall, för prover m.m. när vi kom hem med honom, och då skulle hon fixa med remiss till kvalificerade läkare!

Vi hade egentligen inga farhågor, vi känner några som har barn med läpp- och gomspalt och de berättade att det blir en del läkarbesök genom åren, men att det går i perioder. Så vår förberedelse inför detta var det som jag skrev om innan, plus att vi är öppna i sinnet och vi såg inte några hinder med att han hade läpp- och gomspalt, det går ju att åtgärda och blir oftast jättefint.

Det enda som vi pratade om var att han skulle vara ca 2,5 år när han skulle komma till oss, eftersom vi som så många andra tänker att det bästa är om de är så unga som möjligt. Men det försvann liksom bara, när vi väl bestämt oss för att vi ville ansöka om att bli föräldrar till just denna söta kille. Och så blev det, vi ansökte helt enkelt om att få adoptera honom.

Hela vår adoptionsprocess gick relativt smidigt, vår första kontakt med FFIA angående vår son var den 14:e februari-05, den 23:e juni-05 fick vi veta att vi blev godkända som föräldrar till honom, en helt fantastisk känsla i hela kroppen, går inte att beskriva den glädjen, och den 4:e oktober-05 fick vi barnbeskedet/resebeskedet wow....vi var överlyckliga, ÄNTLIGEN!

Vi reste till Kina den 20:e oktober-05 för att träffa vår son för första gången, det var STORT!! Den 24:e oktober-05 var den dagen som vi skulle få honom till oss, vi var lite nervösa så klart, mest pappa tror jag ”ler”. Så kom han då äntligen, han var skeptisk till en början men pappa gav honom en pekbok och en flaska med äpplejuice och det var uppskattat, han t.o.m. log och skrattade, vilken fantastisk upplevelse!

Vi upplever att allt har gått väldigt bra. Att adoptera ett barn med ”särskilda behov” har fungerat jättebra för oss. Även detta med att han var 2 år och 3 månader har vi upplevt som positivt, han gick själv och var väldigt duktig på att äta själv m.m. Språket är väl det som har varit mest frustrerande, men det ger sig...man måste ha tålmod, och teckenspråk går jättebra, han visade oss vad han menade med en gång, så det är inget hinder men självklart så krävs det lite mer av oss som föräldrar, men det är bara roligt!

Vi har fått väntat ganska länge på att få en tid på sjukhuset för att undersöka hans läpp- och gomspalt. Men när vi väl var där så fick vi jättebra information plus att de sa att Kina har gjort en jättebra förstaoperation. Vi fick veta vad som kommer att ske härnäst och i framtiden, så nu vet vi hur det kommer att gå till, det känns skönt.

Vi fick en jättebra informationsfolder om läpp- och gomspalt, och vi känner att vi har fått den hjälp och det stöd som vi har behövt och om vi känner oss det minsta osäkra så ringer vi bara och frågar.

Vår adoption av ett ”BARN MED SÄRSKILDA BEHOV” har varit fantastisk, vi rekommenderar det från hjärtat.

Vi har varit hemma sedan den 1:a november-05 med vår son, som fyllde 3 år i somras, han är helt underbar! Vi ÄLSKAR honom oerhört mycket och vi känner att han har knutit an till oss jättemycket, och vår tro och känsla är att han älskar oss!

Vi tycker dessutom att det är positivt att en dag kunna berätta för vår son, att vi faktiskt valde just honom, han tilldelades inte bara till oss. Det känns underbart och vi tror att det kan stärka hans självkänsla i framtiden. Vi tror att det kan vara viktigt för honom att veta att han är utvald, med tanke på alla funderingar som adoptivbarn ofta har, ex. varför blev jag bortadopterad m.m. då kan det vara skönt för dem att känna sig speciella och utvalda.

Vi är nu igång med hemutredning nr. 2 och vi är absolut inte främmande för att även denna gång ansöka om att få adoptera ett ”BARN MED SÄRSKILDA BEHOV”!

Hoppas att vi kan hjälpa er som går och funderar och som känner att ni är osäkra, till att våga ta steget fullt ut, vi vågade och det ångrar vi inte en sekund!